

ЉУБАВ И ИСТИНА – ИЗВОРИШТЕ СВИХ ИЗВОРИШТА

Проф. др Светозар Радишић

Није лако укључити мозак. То људи ретко чине. Добро је када неко настоји да размишља о својим речима. Шта оне значе? Људи кажу да воле своју децу, а она после свега што су „људи“ (у)чинили у последњих неколико векова немају шта да једу. Цивилизовани човек још не зна ни шта треба да једе. Храна је загађена и заражена. Воде има све мање и она је све затрованија, а вода намењена за пиће је уз то и мртва. Нема слободе, чак ни у жовотињском свету. Све мање људи има прилику да спава и сања. Генерације су стварале овакав свет који подсећа на незнађе.

Пред светом 21-вог века нестају писма, језици, културе и тековине. Информације су пробране, а већином лажне. Куда води овај пут?

Када човек посматра свој живот, толико је отуђен да му се чини да ће га неко други одживети уместо њега. Да ће се неко други побринути, потрудити, испрсити, жртвовати. Бар у име љубави према деци. Док већина људи посматра сопствени живот, уместо да га живи, деца неприметно расту постају одрасли, старе и одлазе. Све се понавља, а посебно бесмисао. Једино је тренд ка нестајању непроменљив.

Можда љубав нема везе са овим животом и само постоји у речима? Зашто родитељи да воле своју децу, када су их деца изабрала и када нове душе треба да прођу искушења да би ојачале, оплемениле се, освестиле се. Како ће се развијати, ако нема проблема? Па, људи не знају зашто постоје. Родитељи због деце, или деца због родитеља? Ко кога треба да воли? Када и због чега се човек жртвује? Да ли се жртвује или га жртвују? Где је ту љубав?

Кажу да ће се убудуће човек вратити Богу? Што је онда одлазио? Зашто је Бог дозволио обезбожавање, ако је Једно могло све време бити једно и то јесте? Где је ту истина?

Да ли су постојали хероји? За шта су се борили и за шта изборили? Ово је време проистекло из њихових (не)успеха. Човек није стигао до безизлаза мирно. Напротив – изборио се за њега. Пролевао је крв у мржњи? Где ја тада била љубав? Где се крила љубав према деци? Како је човек заборавио да има душу? Колико год се човек отуђио од Бога, од Њега ће морати да започне спасење, или ће му сам повратак (пут ка Извору) бити суштина живота и спас.

Када оно што је створено мисли о нествореном, запада у парадокс у којем се налази свест када објашњава саму себе. Људи као самостварајући организми под сталним утицајем и надзором Бога непрестано настоје да спознају свеприсутног и свепрожимајућег, нествореног Творца, уверени да се налазе у њему и да се Он налази у њима.

Приступ Творцу из различитих полазишта изнедрио је бројне језичке синтагме – синониме за Бога. „Поље нулте тачке” је појам најчешће присутан у физици и односи се на целокупан космички простор, за који све више научника тврди да је реч о свепрожимајућој, умној енергији.

Називе „акаша“, „хроника акаше“ и „спиритуална панорама“ користе теозофи и антропозофи. „Колективно несвесно” користе психолози и посебно следбеници Карла Густава Јунга. Живорад Михајловић Славински, врсни познавалац тзв. тајних наука је записао: „Јунгово колективнонесвесно идентично је са астралним планом, или астралном светлошћу херметизма“.¹ На тај начин је спојио савремену науку са знањима из времена Старог Египта и, наравно, подстакао умне људе да промисле шта то значи. Разумети умност универзума није лако, јер је све већи „јаз знања“ настао растакањем наука.

Будући да је „колективно несвесно“ свепрожимајуће, оно се поистовећује са колективном подсвешћу о којој је писао популарни Џозеф Марфи, али је све више истраживача који тврде да су „колективно несвесно“ и „колективно свесно“ у истом простору. Чини се да им се само енергије које носе информације разликују. „Морфогенетско поље“ Руперта Шелдрџа објашњава многе феномене у размени информација. Ко год истражује „свет информација“ схвата да је реч о истом

¹ Živorad Mihajlović Slavinski, *Ključevi psihičke magije*, стр. 89.

„пољу“, које су Александар Трофимов и Влаиљ Петровић Казначејев назвали „информационо поље“. Али где се они налазе. Унутар живих бића и неживе природе? Изнад и изван планете? Амбијент? Руски научници показују према небу, према јоносфери, а шта уколико је то поље исто свепрожимајуће – онда је и у свему и све окружује.

Борхесов „универзални ум“, „вечни ум“ Светог Максима и „бездан“ („празнина“), имају исте одлике. Реч је о енергији која пресудно утиче на живот свих бића. Без те врсте енергије не би било мисли, емоција, свести, идеја, нагона, љубави, живота... Реч је о умној енергији препуној информација које протичу према законима, законитостима и принципима постављеним од постања.

Никола Тесла је сматрао да је светлост Праизвор. Док је он овладавао „скаларним пољем“, други су истраживали „космичку матрицу“, матрикс, „квантни вакуум“, „имплицитни поредак“... У ствари, истраживали су исто – Једно.

Махаришијево „јединствено поље интелигенције природе“ било је веома популарно међу научницима који су примењивали методе за самоусавршавање, самоподешавање и самоисцељивање, користећи космичке информисане енергије. Очигледно је да „простор животних варијанти“ Вадима Зеланда има исте могућности и делује према истим принципима.

Сада, када се много више зна о методама какове заговарају научници попут Георгија Николајевича Ситина, Ларисе Форине, Генадија Јаковљевича Темњикова, Барбаре Ен Бренан, Дејвида Хамилтона и Вајане Стојбал, постаје јасно да су много векова уназад исте феномене називали Велико Неиспољено, или Тао.

Много грубљи називи за Бога настали су у институцијама Запада, као што је Пентагонов – „Други World Wide Web“. Исак Боневец је назвао Бога „Разводна табла“, а Војно-обавештајна служба САД – „Матрица“. Ти називи само указују на безбожност и неприхватање постајања Бога на догматски, религијски начин. Међутим, свођење свепрожимајуће умне енергије на матрицу указује и на велико искуство и велику количину знања. Суштински познати свет јесте врста матрице, односно мреже. Човек је у тој енергијској мрежи примопредајник информација. Човек, попут пулсара, све време избацује мисли, кроз мрежу која се све време шири. Те мисли истовремено преносе информације и спајају га са свим чиниоцима

мреже вибрирајући у оквиру одређеног опсега у различитом трајању, од помисли до размишљања. С друге стране, човек кроз исту мрежу све време прима информације и свака га помисао људи унутар мреже иницира, побуђује, обогаћује.

Да ли је и „Божије поље“, о којем говоре научници окупљени око пројекта „Ртањ добре наде“, сам БОГ? Свакако. Не треба заборавити торзионо поље, Материково поље, Кулоново поље, Хигсово поље... Сва наведена поља су у ствари имена Творца, настала у различитим, истраживачким погледима на свет. За људе који нису везани за религије, најважније је да схвате да је Ум у свему: да је човеков мозак уман, његово срце је умно и да су све ћелије умне. Многи људи не знају које све животиње имају душу, а мање је оних који знају за енологију.² Научници тврде да фотон памти. Уколико се та научна тврдња потврди, односно не оповргне, онда је јасно како је могуће да памте и предмети, а та законитост би требало да промени однос према стварности.³ Човек има утисак да га и предмети посматрају и да су умни (ениологија), а још више се тај утисак односи на сва жива бића.

Зар то није довољно да се разуме феномен – свепрожимајућег ума.

² Енологији припада подручје истраживања енергоинформационе размене у простору, посебно између људи и ствари.

³ Први облик телепортације остварен је између два фотона 2002. године у Аустралији. На тај начин је први пут остварена размена информација између материје и светлости. Квантном телепортацијом створени су минијатурни квантни меморијски елементи.

У неким лабораторијама у свету већ су направљени квантни компјутери са неколико атома. Они су врло малих димензија, а могу памтити огромну количину информација и радити милион пута већом брзином од данашњих компјутера.

Видети: <http://zivot.krstarica.com/1/tehnika/kompjuteri/prenos-informacija-izmedju-materije-i-svetlosti/>